

Arrest

nr. 220 355 van 25 april 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport vreemdelingencontrole van de politie te Brugge omdat hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten.

Op 6 oktober 2018 maakt verzoeker wederom het voorwerp uit van een administratief rapport vreemdelingencontrole van de scheepvaartpolitie te Brugge wegens inklimming in een trailer op de haven.

Op 7 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar.

Op 10 oktober 2018 maakt verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport vreemdelingencontrole van de scheepvaartpolitie te Brugge wegens inklimming.

Op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H. voornaam: S. geboortedatum: (...)1998 geboorteplaats: nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 11/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- ☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV ...2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 07/10/2018.

Betrokkene werd gehoord op 11/10/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij naar het Verenigd-Koninkrijk of Frankrijk wil reizen. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij familiale problemen heeft. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Er bestaat een risico op onderduiken:*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/10/2018 dat hem betekend werd op 07/10/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 07/10/2018. Gezien

betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Illegale grensoverschrijding (PV ...2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 11/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/10/2018 dat hem betekend op 07/10/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 07/10/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV BG.55.F0.004128/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 11/10/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij naar het Verenigd-Koninkrijk of Frankrijk wil reizen. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij familiale problemen heeft.

Wij stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

Op 11 oktober 2018 dient verzoeker een asielaanvraag in en op 13 november 2018 doet verzoeker afstand van zijn asielaanvraag.

Op 16 oktober 2018 is verzoeker vrijgelaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/17, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 4, en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en machtsoverschrijding en machtsafwending. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20, 22, 39/70, 49, 49/2, 57/6/2 en 61/8 van de vreemdelingenwet die de uitdrukking zijn van het beginsel van non-refoulement.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring
(...)"*

Verwerende partij betwist de nationaliteit van verzoekende partij niet die zij in de bestreden beslissing onder de rubriek "Nationaliteit" vermeldt.

Hieruit volgt dat het non-refoulement beginsel ten aanzien van India moet worden onderzocht.

Hierover heeft verzoekende partij verklaard dat zij problemen heeft (zie bestreden beslissing) waardoor zij niet kan terugkeren en waarom zij een asielaanvraag heeft ingediend.

Verwerende partij kan niet onwetend zijn over de asielaanvraag omdat zij door middel van een eerste gehoor het dossier moet voorbereiden voor de behandeling ten gronde door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan wie zij het administratieve dossier overdraagt.

Omdat verzoekende partij kandidaat asielzoeker is die na haar registratie op 5 oktober 2018 haar verzoek om internationale bescherming effectief op 11 oktober 2018 deed (zie stuk nr. 3) kan verwerende partij geen "doorlaatsdocumenten" aan de nationale overheden vragen zonder in strijd met de geheimhouding van de identiteit van de asielzoeker deze identiteit te verraden.

Verzoekende partij diende - zo blijkt uit het voorgaande - haar asielaanvraag binnen de wettelijk termijn die als diligent wordt voorgeschreven in. Minstens heeft zij van zodra zij van haar recht op asiel werd ingelicht een verzoek tot internationale bescherming gedaan en deze procedure houdt een verblijfsregularisatie voor onbepaalde (klassiek asiel) of bepaalde (Europeesunierechtelijke subsidiaire bescherming) termijn in.

Het motief dat verzoekende partij niet binnen de wettelijke voorziene manier haar verblijf heeft trachten te regulariseren is daarom kennelijk foutief.

Dit motief kan de bestreden beslissing niet afdoende schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Ook het motief dat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel en inreisverbod niet respecteerte nadat zij zich op 5 oktober 2018 "zich in het Rijk [had] aangeboden" gelet op de chronologie niet aan haar tegengeworpen worden.

De asielprocedure primeert op terugkeerprocedures en verleent aan verzoekende partij een tijdelijk verblijfsrecht wat deze terugkeerprocedures schorst.

Dit motief kan de bestreden beslissing niet afdoende schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij heeft zich niet op familiebanden in België of ziekte beroept. De motieven aangaande de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in die zin begrepen zijn dan ook niet pertinent.

Dit motief kan de bestreden beslissing niet afdoende schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De kandidaat asielzoeker heeft ingevolge de Europees unierechtelijke bepalingen recht op opvang (minimumstaandaarden van en verplichting tot opvang ingevolge Richtlijn 2013/33/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)).

Het motief dat verzoekende partij geen hotellogie heeft is rekening houdende met haar recht op opvang in het kader van haar asielaanvraag irrelevant.

Dit motief kan de bestreden beslissing niet afdoende schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De kandidaat asielzoeker kan geen verplichting worden opgelegd om eerst verblijfstitels voor te leggen alvorens zij een beroep op haar recht om internationale bescherming te vragen zou kunnen doen.

Dit motief kan de bestreden beslissing niet afdoende schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing beoogt verzoekende partij te repatriëren zoals hierboven geciteerd (beslissing tot vasthouding, zie stuk nr. 2).

Artikel 19, § 2 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 luidt:

« 2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel worden uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering en aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen. »

Deze tekst omvat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te weten EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk en EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk (X., Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C 303/02, p. C 303/24).

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een "nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt" (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

Deze bescherming is tevens ruimer dan de internationale bescherming en kan hiertoe niet beperkt worden (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 41).

Het motief in casu dat rekening wordt gehouden met artikel 74/13 van voormelde Wet van 15 december 1980 volstaat hiermee niet om verwerende partij van haar verplichting te ontslaan om na te gaan of haar bestreden beslissing het verbod op refoulement niet schendt.

Verwerende partij kan dit niet doen alvorens zij over alle nuttige informatie beschikt die zij middels een voorafgaandelijk gehoor verzameld of die zij indien het onderzoek buiten haar wettelijk bevoegdheid valt zoals het asielonderzoek niet zelfstandig kan verkrijgen dan moet zij deze informatie in het bijzonder van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen afwachten opdat zij met kennis van zaken zorgvuldig een beslissing zou kunnen nemen.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoniet heeft verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen opgetreden over aangelegenheden (asiel) die tot de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen behoren en heeft verwerende partij haar macht daarmee overschreden. Machtsoverschrijding.

A contrario geldt die onderzoeksplicht indien verzoekende partij nog geen asielaanvraag heeft ingediend (RvV 14 december 2017, nr. 196.623; RvV 17 juli 2017, nr. 189.793; CGVS, Het respecteren van het non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan, 8 februari 2018, pp. 14-15, § 7, met verwijzingen naar de rechtspraak).

De later ingediende asielaanvraag ontslaat verwerende partij evenmin van deze positieve onderzoeksverplichting.

Uit de tekst van de bestreden beslissing zoals hierboven geciteerd blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij heeft doorgevraagd over de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die verzoekende partij te wachten bij repatriëring staan en hierboven werden besproken.

Verwerende partij blijft gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het non-refoulement beginsel.

De analyse van het risico op onderduiken als motief is irrelevant omdat dit slaat op de beslissing tot vasthouding waarover uw Raad geen beoordelingsbevoegdheid heeft en die in onderhavig verzoekschrift niet wordt aangevochten.

Indien uw Raad van oordeel is dat het motief: "er bestaat een risico op onderduiken" toch tot schraging van de bestreden beslissing kunnen worden aangewend, quod non, dan nog werd hiervoor aangetoond dat de opgesomde redenen foutief en/of niet pertinent zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

§. Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Uw Raad is in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie dienen de nationale overheden en bij uitbreiding de nationale rechters rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor

zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast worden (HJEU 13 januari 2004, nr. C-453/00, § 21; Verenigde Kamers RvV 8 februari 2018, nr. 199.329) .

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen zoals besproken na te leven.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier meer voordelige internationale normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

In casu dient in elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnormen uit artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 die België als Hoge Verdragspartij bindt te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepalingen buiten beschouwing te laten.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2 Verzoeker stelt dat de later ingediende asielaanvraag verweerder niet van de onderzoeksverplichting naar non-refoulement ontslaat.

Er wordt niet betwist dat verzoeker op 11 oktober 2018 een asielaanvraag heeft ingediend maar evenmin dat verzoeker op 13 november 2018 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag. In het gehoorverslag van 10 oktober 2018 kan worden gelezen dat verzoeker van mening was niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst omdat hij aldaar "familiale problemen" heeft. Verzoeker geeft verder geen uitleg over zijn familiale problemen, ook niet thans in het verzoekschrift. Evenmin legt verzoeker uit welke 'hardheidsdrempel overschrijdende mishandelingen' er zouden zijn in India. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij kans loopt op foltering, vernederende of onmenselijke behandeling. Bovendien is India een veilig land van herkomst volgens het KB van 15 februari 2019, in werking getreden op 1 maart 2019. Na de asielaanvraag van verzoeker werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens artikel 49/3/1 van de vreemdelingenwet kan geen verwijderingsmaatregel gedwongen worden uitgevoerd vanaf de asielaanvraag en tijdens de behandeling van dit verzoek. Dit is ook niet gebeurd, wel integendeel nu verzoeker werd vrijgelaten op 10 oktober 2018. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang meer bij dit onderdeel van het middel. Een schending van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

De motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarnaar verzoeker in de hoofding van het middel verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien verzoeker ondertussen is vrijgelaten, blijft enkel de bevelscomponent over van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bevelscomponent onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten; hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie; dat hij op heterdaad betrapt is voor illegale grensoverschrijding en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod hem betekend op 7 oktober 2018. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van bepaalde criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. In de mate dat verzoeker in die zin de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt hij niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven en evenmin betwist dat hij werd betrapt voor illegale grensoverschrijding. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker heeft geen belang bij de betwisting van het motief dat hij niet binnen de wettelijke voorziene manier zijn verblijf heeft trachten te regulariseren aangezien dit motief de reden betreft waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker is evenwel ondertussen vrijgelaten. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker het motief i.v.m. met hotellogie betwist.

Betreffende het motief in de bestreden beslissing *“zich in het Rijk aangeboden op 05-10-2018 overeenkomstig artikel 51/6 en 51/7 vreemdelingenwet”* geeft verweerder in de nota met opmerkingen toe dat het hier om een materiële vergissing gaat. Verweerder zet in de nota het volgende uiteen: *“De artikels 51/6 en 51/7 die hier vermeld worden, die over overname van een andere lidstaat gaan, zijn hier immers niet van toepassing. Uit de stukken van het dossier blijkt ook duidelijk dat er van een overname geen sprake is. Uit de gecorrigeerde versie van de bijlage 26 blijkt dat verzoeker verklaard heeft op 05-10-2018 binnengekomen te zijn in het Rijk. Er was dus helemaal geen registratie op 05-10-2018, zoals verzoekende partij stelt. Dit wordt overigens ook gestaafd door de stukken in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker op 06-10-2018 aangehouden werd door de politie, hij op 07-10-2018 een bijlage 13 en bijlage 13sexies kreeg en op 11-10-2018 nog eens een bijlage 13septies, waarna hij op 11-10-2018 in het gesloten centrum een verzoek tot internationale bescherming indiende. De gecorrigeerde beslissing wordt bij de huidige nota gevoegd (zie bijlage 1).”* De schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker werpt machtsoverschrijding op omdat verweerder het asielonderzoek niet afwachtte. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker pas nadat de bestreden beslissing was genomen een asielaanvraag heeft ingediend. Op het moment dat er geen asielaanvraag is ingediend kan de

gemachtigde een verwijderingsmaatregel nemen. Te meer nu een later verzoek tot internationale bescherming de uitvoering van de verwijderingsmaatregel opschoort en de gemachtigde verzoeker overigens heeft vrijgelaten. Bovendien is in de bestreden beslissing weldegelijk gemotiveerd aangaande artikel 3 van het EVRM: *“Betrokkene werd gehoord op 11/10/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij naar het Verenigd-Koninkrijk of Frankrijk wil reizen. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij familiale problemen heeft. Wij stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”* Machtsoverschrijding wordt aldus niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN